

“Mensen krijgen
zelfvertrouwen.
En dat werkt aanstekelijk.”

Henja Visser, Regio
coördinator Azië over het
project NOAD in Pakistan

Delen wat ons is gegeven

Wereldwijd werken veel mensen namens Kerk in Actie aan een betere wereld. Vanuit de christelijke gedachte om te delen wat ons gegeven is, wordt gestreden tegen armoede en onrecht. Hoop en een menswaardig bestaan voor iedereen.

Maar wat doen deze mensen precies? En hoe ervaren zij hun werk? We vragen het aan Henja Visser. Zij werkt als regio coördinator voor Azië en is verantwoordelijk voor de contacten tussen de regionale kantoren in Azië en de achterban van Kerk in Actie.

Emotie

Eén van de projecten die onder haar hoede valt is het gehandicaptenproject van NOAD in de Pakistaanse provincie Punjab. Een project dat de nodige emotie oproept. Het programma steunt en helpt gezinnen met kinderen met een verstandelijke beperking. Er heerst een taboe op een kind met een handicap. Hun ouders schamen zich. Zij zien het als straf van God en laten hen zo min mogelijk meedoen aan het dagelijkse leven.

Henja vertelt: “Enerzijds besef je weer hoe dankbaar je mag zijn dat je wieg hier staat. Anderzijds voel je dat je als Kerk in Actie samen met NOAD en andere hulporganisaties een wezenlijk verschil kunt maken. Mijn grootste drijfveer? Ik zie dat de lokale bevolking wel degelijk de kracht heeft om zelf de regie te pakken. Maar ze zijn zich niet bewust van de mogelijkheden en de rechten die ze hebben. Door hen te laten zien hoe ze sterker staan met elkaar in speciale zelfhulpgroepen, groeit hun zelfvertrouwen. Ouders helpen elkaar en weten beter om te gaan met kinderen met een handicap. Ze geven hun kinderen een volwaardige plek in het dagelijkse leven. En om in die groei een rol te kunnen spelen, dát drijft mij.”

Bureaucratie

De hulp en steun van NOAD is breed. Naast rechtshulp zorgt NOAD ook voor sociaal- medische ondersteuning in de vorm van fysiotherapie en huisbezoek. "Als coördinator werk je vanuit Nederland, maar heb je zeer nauw contact met de mensen die thuis zijn in de lokale gemeenschap, mijn Pakistaanse collega's. Zij weten welke wegen er bewandeld moeten worden om iets gedaan te krijgen. Bijvoorbeeld hoe je in Pakistan subsidie voor gezinnen met verstandelijk beperkte kinderen aanvraagt. De bureaucratie en onwetendheid speelt de lokale en vaak laaggeletterde bevolking parten. Onder ander via NOAD leren de ouders de weg ernaartoe. Zo'n regeling is belangrijk! Vanwege het geld, maar ook vanwege de registratie. Daarmee wordt namelijk erkend dat mensen met een beperking meetellen in de maatschappij.

Bewustwording

Het stuk bewustwording is dus heel belangrijk. Maar hoe verander je zo'n cultuur? Henja: "Dat gaat natuurlijk niet zomaar. Via sleutelfiguren zoals kerkelijk leiders en onderwijzers laten we zien hoe je stap voor stap een beter leven geeft aan kinderen met een handicap. Ouders voelen erkenning, ook van elkaar. Je moet je voorstellen dat deze ouders van hun kinderen houden, maar ook schaamte voelen. Dat is natuurlijk heel dubbel."

Ook de medische hulp en fysiotherapie via NOAD maakt veel verschil. Henja zag met eigen ogen hoe de meest eenvoudige adviezen aan ouders al positief werkten. "De kinderen met een beperking krijgen weer een plek in het gezin. Ouders helpen elkaar en krijgen meer zelfvertrouwen. En dat werkt aanstekelijk!"

De media

Henja bracht ook zelf een bezoek aan Pakistan. Haar persoonlijke ervaringen zijn positiever dan wat de media soms laat zien: "In het westen krijgen we via de media een bepaald beeld van Pakistan. De nadruk ligt op aanslagen en terrorisme. Toen ik zelf Lahore bezocht, zag ik hele andere beelden; mensen van verschillende religies die zich van harte inzetten om vreedzaam samen te leven. Het zijn enkele kwade elementen die de samenleving willen ontwrichten, en dát is wat in het nieuws komt." Henja bezocht ook dorpen waar moslims de christenen elkaar een fijn kerstfeest of suikerfeest wensen. "Moslims en christenen leven letterlijk naast elkaar, waarbij ook moslims het project van NOAD van harte omarmen. Uiteindelijk zijn we allemaal gelijk. Bijna iedereen wil diep in zijn hart een vreedzaam leven en liefde mogen geven. Ook aan zijn of haar kind met een beperking."

'Geef liefde'. Zo luidt de boodschap van Kerk in Actie deze kerst. Met speciale aandacht voor Pakistan, vertellen we hoe NOAD met het gehandicaptenproject Pakistaanse gezinnen steunt.

Maar hoe is het om als Pakistaanse christenen in Nederland terecht te komen? Ontmoet de familie Anjum. Gevlucht en ontheemd, krijgen zij langzaam hun leven weer op de rit.

'Onze kerstwens? Laat iedereen in vrede leven en liefde geven'

Hij reed met gemak over de smalste weggetjes door Pakistan. Een zeer bekwaam buschauffeur van een Pakistaans bedrijf, met thuis een lieve vrouw en vier gezonde kinderen. Maar het tij keerde. Als enige christen bij het bedrijf keerden zijn moslimcollega's zich tegen hem. Naveed Anjum en zijn gezin kregen het zwaar. Vooral omdat een moslimgeleerde de *fatwa* uitsprak: dat is een oordeel dat door een moslimgeleerde geveld wordt over iemand. Naveed werd ervan verdacht moslims te willen bekeren tot het christendom. Naveed: "Dat was niet zo. En bovendien is het ongeloofwaardig, want in Pakistan behoor je als christen tot een onderdrukte minderheid. Je kunt geen moslims bekeren. Maar ik wist dat ik nu het doelwit was van een bepaalde groep moslims."

Alles voor veiligheid

Naveed liep gevaar. Zijn veiligheid stond op het spel. Ook de toekomst van zijn gezin baarde hem zorgen vanwege de onderdrukking van christenen in Pakistan. Samen met zijn vrouw Rafaqat en kinderen Asad (18), Laiba (12), Komal (9) en Meerab (5) nam hij een loodzwaar besluit: vluchten. Zijn grote en hechte familie achterlatend, koos hij voor het onbekende. Alles voor de veiligheid.

Naveed vertelt: "We arriveerden in Nederland in december 2013 en woonden in verschillende asielzoekerscentra. Na het krijgen van de verblijfsstatus in 2014, kregen we in januari vorig jaar deze eengezinswoning toegewezen in Blaricum. De kinderen doen het goed op school. We zijn zo dankbaar. We zijn eindelijk veilig."

Ingetogen

Rafaqat en Naveed prijzen de mensen om hen heen. Zij geven hen liefde, door de gastvrijheid en hulpvaardigheid. Bijvoorbeeld door burenhulp. Rafaqat : "Natuurlijk missen we onze familie wel enorm. Niemand kan familie vervangen. Kerst vieren we nu voor de vierde keer in Nederland. Het feesten gebeurt hier ingetogener, soms ook oppervlakkiger dan in Pakistan. Daar draait het allemaal om de geboorte van Jezus, die stierf voor onze zonden." Zoon Asad (18) beaamt het: "In Pakistan was het écht feest. Vrijer ook. Weinig regels, veel muziek en je zocht je vrienden op. In Nederland is iedereen meer op zichzelf. Dat uitbundige mis ik wel."

Urdu-gemeente

Om zich meer thuis te voelen bezoekt het gezin de Urdu gemeente. Deze migrantenkerk met voornamelijk Pakistaanse christenen is onderdeel van de Protestantse Kerk Nederland. Johnson William, secretaris van de Urdu gemeente in Amsterdam, legt uit: "De gemeente telt ruim 250 leden, die verspreid door Nederland wonen. Voor het gezin Anjum is de kerkdienst in Amsterdam het dichtstbij. Als kerk proberen we de Pakistanen zich thuis te laten voelen."

Toekomstdromen

Na alle spanningen kijkt het gezin met een positieve en open blik naar de toekomst. Naveed hoopt hier ook ooit als chauffeur aan de slag te kunnen. Ook Rafaqat wil een baan, als ze de taal beter beheerst. Asad start met zijn opleiding Muziekproducer en ook Laiba is ambitieus: "Ik wil arts worden." En Komal en Meerab? Die denken er nog even over na.

Kerstwens

Met kerst hoopt de familie de Urdu-gemeente weer te bezoeken en samen de geboorte van Jezus te vieren. In grote dankbaarheid en blij om hier te zijn. Hun hart gaat uit naar de christenen in Pakistan. Naveed: "Ons hart breekt als we denken aan hun situatie. Onze kerstwens is een beter leven voor hen, zodat ze ook in vrede kunnen leven."

Persoonlijk verhaal van dr. Farhan Fateh Jang

Medisch onderzoek was tot voor kort buiten het bereik van de arme gezinnen op het platteland in Pakistan. Dankzij de medische zorg van NOAD ontwikkelen de kinderen zich enorm goed. Ook voor ouders maakt de hulp een wereld van verschil.

Dr. Farhan Fateh Jang, consultant neurochirurgie ter plaatse, legt uit: "Ouders begrijpen beter waar zij op moeten letten bij het opvoeden van kinderen met een beperking. Ook onderzoeken zij nu zelf de rechten van hun kinderen als het bijvoorbeeld om onderwijs gaat."

"Kinderen én ouders ontwikkelen zich"

Medische dossiers

Hoewel het aanleggen van medische dossiers belangrijk is, werd dat in het dorp op het platteland nooit eerder gedaan. Dr. Farhan Fateh Jang: "We controleren of de kinderen vooruitgaan. Ook kunnen we voorspellen hoe ziektes verlopen en daar specialisten in betrekken. Dankzij het medisch dossier verwijzen we kinderen door naar bijvoorbeeld een fysiotherapeut of logopedist. Ze ontwikkelen zich beter."

NOAD begeleidt ouders bij het zoeken naar medische hulp en motiveert hen, ondanks de armoede en onwetendheid die het moeilijk maakt. Ook hier licht de christelijk organisatie hen goed voor over het nut van de gezondheidszorg en de mogelijkheden. Zelfs al zijn er maar weinig middelen op het platteland.

Hoop en geluk

De heer Zulfiqar en zijn vrouw Zarina Zulfiqar vertellen treffend hoe door de zorg de liefde voor hun kind groeide: "Vroeger negeerden we ons kind met een beperking. We wisten niet beter. NOAD leerde ons hoe we ons kind mee kunnen laten doen. We schenken meer aandacht aan de medische zorg, geven hen nu ook speelgoed of nieuwe kleding. Dat deden we nooit. Bovendien krijgen we meer respect van de mensen om ons heen, zoals de onderwijzers. Die begrijpen het nu beter wanneer kinderen langzaam leren vanwege hun handicap. Er is weer hoop en geluk in ons leven."

Persoonlijk verhaal familie Soloman

"We dachten dat een kind met een verstandelijke beperking onze straf was"

Je zoon of dochter met een verstandelijk beperking meenemen naar een feest? Dat was tot voor kort ondenkbaar bij veel Pakistaanse families op het platteland. De schaamte drukte loodzwaar op de gezinnen. Uit angst om gebrandmerkt te worden, hielden de gezinnen deze kinderen angstvallig verborgen. Want een kind met een handicap, is een schande. Een straf van God. Althans, met die gedachte leefden de ouders van deze kinderen.

Een plekje in het gezin

De komst van NOAD bracht een ommekeer. Juist het meedoen van deze kinderen in het gezin en het dorpsleven staat centraal bij de christelijke partnerorganisatie van Kerk in Actie. Het echtpaar Soloman, ouders van een kind met een beperking, vertelt: "We waren ons niet bewust van de rechten van onze kinderen met een handicap. We werden wakker geschud en leerden gaandeweg voor onszelf op te komen bij de overheid. Los van de rechten van het kind, krijgen we ook medische hulp. En als familie worden we bemoedigd om ook onze zoon of dochter een plekje te geven in het gezin. Ons leven is compleet veranderd. De schaamte is weg. We mogen van onze kinderen houden en liefde geven."

Persoonlijk verhaal Khalida

“Christenen en moslims werken nauw samen in zelfhulpgroepen”

‘Samen staan we sterk’. Zo luidt het motto van mevrouw Khalida, moeder van een kind met een beperking. Ze legt het graag uit: “We willen dat onze kinderen met een verstandelijke beperking meetellen. Maar in je eentje kom je niet ver. Je hebt elkaar nodig om op te komen voor de rechten van onze kinderen.” Ze vertelt over de PLO’s: “In speciale zelfhulpgroepen vergaderen we en

wisselen we ervaringen uit. Dat noemen we de PLO’s en staat voor Parent Led Organisations. We voelen ons gesteund en staan er niet meer alleen voor.”

Kerstfeest en suikerfeest

In de zelfhulpgroepen ontmoeten zowel moslims als christenen elkaar. Natuurlijk verschillen ze in hun geloof. Zo mogen bij moslims alleen mannelijke familieleden bij de groep komen. Bij christenen mogen dat ook vrouwen zijn. Maar wat zij allemaal delen is de liefde voor hun kind. Het strijden voor hetzelfde doel, namelijk het opkomen voor de rechten van hun kinderen, verbindt hen. Daarnaast geeft de goede begeleiding van NOAD en het uitwisselen van ideeën een sterk saamhorigheidsgevoel. Mevrouw Khalida: “Er is genegenheid naar elkaar toe. We nodigen elkaar zelfs uit bij familiefeestjes of andere gelegenheden. Ook wensen we elkaar een fijn kerstfeest of suikerfeest.”

Een mooi voorbeeld is de dagopening tijdens de vergadering bij de zelfhulpgroep, zo vertelt Mr. Zulfiqar, lid van een PLO: “Dan draagt een moslim een tekst uit de Heilige Koran voor, en een christen een stuk uit de Bijbel. Het gehandicaptenprogramma bracht ons samen. Voor de toekomst hoop ik dat we vrienden zullen blijven en onze kinderen met een beperking altijd in hun recht blijven staan. En vooral dat we ook hen onze liefde kunnen blijven geven.”